



του ασφαλιστρού, η κάλυψη δεν αρχίζει, αν δεν καταβληθεί ολόκληρο το ασφαλιστρού, ενώ η καθυστέρηση ληξυπρόθεσμης τμηματικής καταβολής δίνει το δικαίωμα στον ασφαλιστή να καταγγείλει τη σύμβαση, χωρίς, όμως, να αποκλείεται συμφωνία των συμβαλλομένων να αρχίσει η ασφαλιστική κάλυψη, χωρίς την προκαταβολή των ασφαλιστρού, αφού η ρύθμιση έχει τεθεί υπέρ του ασφαλιστή και άρα είναι έγκυρη κάθε συμφωνία που επαυξάνει τα δικαιώματα του ασφαλισμένου. Είναι, επίσης, δυνατόν, η έμπρακτη συνειδητή αποδοχή από τον ασφαλιστή της κάλυψης, χωρίς την προκαταβολή του ασφαλιστρού, να οδηγή, σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης, στην αποδοχή της κάλυψης (ΑΠ 1049/2006). Η καθυστέρηση, λοιπόν, στην καταβολή ληξυπρόθεσμης δόσης ασφαλιστρού και ανεξάρτητα από το χρόνο καθυστέρησης, παρέχει στον ασφαλιστή το δικαίωμα να καταγγείλει την ασφαλιστική σύμβαση, καταγγέλλει που επιφέρει, μετά πάροδο ενός μηνός από την κοινοποίηση της δήλωσης, τη λύση της σύμβασης (ΑΠ 1488/2008). Στην προκειμένη περίπτωση, όπου είχε συμφωνηθεί ότι η έγκυρη εξόφληση των ασφαλιστρού, τα οποία θα έπρεπε να πληρώνονται αμέσως μετά την τιμολόγησή τους, θα ήταν βασική προϋπόθεση για την υποχρέωση της ενάγουσας προς αποζημίωση, ενώ η ασφαλιστική σύμβαση θα μπορούσε εγγράφως να καταγγείλει από την ενάγουσα, αν η εννογόμενη δεν κατέβαλε τα οφειλόμενα ασφαλιστρα, καθώς και οποιαδήποτε άλλη οφειλή του απέρρε από τη σύμβαση, η μη έγκυρη εξόφληση των ασφαλιστρού δεν θα είχε ως αποτέλεσμα την ανυπαρξία ασφαλιστικής κάλυψης της εννογόμενης για τους κινδύνους που καλύπτονταν από τη σύμβαση, αλλά θα έδινε το δικαίωμα στην ενάγουσα είτε να αρνηθεί την καταβολή αποζημίωσης, σε περίπτωση επίτευξης της ασφαλιστικής περίπτωσης (ή να προτείνει σε συμφωνησιμότητα της οφειλόμενης αποζημίωσης, την οφειλή της ενάγουσας από τα μη καταβληθέντα ασφαλιστρα), είτε να προβεί στην έγγραφη καταγγελία της σύμβασης, περιπτώσεις που δεν συντρέχουν στην προκειμένη περίπτωση. Επομένως, με βάση τα ανωτέρω, η εννογόμενη οφείλει να καταβάλει στην ενάγουσα τα ασφαλιστρα της από 1.9.2005 σύμβασης, που ανέρχονται στο συνολικό ποσό των 17.966,08 ευρώ, στο οποίο περιλαμβάνεται το ποσό του ελάχιστου ετήσιου καθαρού ασφαλιστρού (14.500 ευρώ), πλέον του ποσού των 3.466,08 ευρώ, που αφορά τις πρόσθετες επιβαρύνσεις (10% δικαίωμα συμβολαίου, 10% φόρος κύκλου εργασιών και 2,4% χαρτόσημο). Το ποσό δε αυτό οφείλει να το καταβάλει με το νόμιμο τόκο από τις 26.9.2007, επομένη της επίδοσης της από 7.9.2007 εξόδικης δήλωσης-πρόσκλησης, επίδοση που έλαβε χώρα στις 25.9.2007 (βλ. την .../25.9.2007 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Καβάλας Σ. Α.). Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο απέρριψε την έρεση της αναρροίσεως κατά της αποφάσεως του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, με την οποία είχε γίνει εν μέρει δεκτή η αγωγή της αναρροίβλητης και είχε υποχρεωθεί η αναρροίσεως να καταβάλει εντόκος το ασφαλιστρού της αναρροίσεως συμβάσεως. Έτσι που έκρινε το Εφετείο δεν παραβίασε την ουσιαστικό δικαίον διάταξη του άρθρου 6 § 1 του Ν. 2496/1997 αλλ' ούτε και αυτή της 2ης παραγράφου του ίδιου άρθρου, διότι δε στην προσβαλλόμενη απόφαση του επαρκείς, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες ως προς το κρίσιμο ζήτημα της συνάψεως νέας ασφαλιστικής συμβάσεως, έστω και χωρίς την προκαταβολή του ασφαλιστρού.

Συνεπώς οι πρώτος και τρίτος λόγοι του κυρίου δικογράφου της αιτήσεως αναρροίσεως, με τους οποίους η αναρροίσεως, κατ' επίκληση πλημμελόντων από το άρθρο 559 αριθ. 1 εδ. α και 19 ΚΠολΔ υποστηρίζεται να αντίθετα, είναι αβάσιμοι. Κατά τα λοιπά οι αιτιάσεις που περιέχονται συνολικά στον υπό στοιχείο (ii) λόγο του ίδιου δικογράφου, με την επίκληση των αριθ. 8 και 20 του ίδιου άρθρου, κατά τις οποίες το εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφαση αγνόησε τον γενικό ασφαλιστικό όρο των από 1.9.2004 και 1.9.2005 συμβάσεων, που επικαλέστηκε η αναρροίβλητης και ορίζει ότι "η έγκυρη εξόφληση των ασφαλιστρού

από τον ασφαλισμένο είναι η βασική προϋπόθεση για την υποχρέωση του ασφαλιστή προς αποζημίωση" και ότι τα ασφαλιστρα προκαταβάλλονται εράπια κατά τη δέλη ημέρα της 1.9.2005, καθώς επίσης ότι παρεμύρφοσε το περιεχόμενο των από 8-11-2005 και 28-4-2006 τηλεμοινοτυπίων, ασπίστος προβάλλονται διότι αφ' ενός μεν δεν προσδιορίζονται τα "πράγματα" που δεν προτάθηκαν και έλαβε υπόψη το Εφετείο, καθώς και τα στοιχεία εκείνα από τα οποία προκύπτει ότι τα "πράγματα" αυτά άσχησαν ουσιαστική επίδραση στην έκβαση της δικής, αφ' ετέρου δε διότι δεν προσδιορίζεται το αληθινό περιεχόμενο των εγγράφων που φέρεται ότι παραμορφώθηκαν.

3. Ως έγγραφα, που η παραμύρφοση του περιεχομένου τους θεμελιώνει τον προβλεπόμενο στο άρθρο 559 αριθ. 20 ΚΠολΔ λόγο αναρροίσεως, νοούνται αυτά που προβλέπονται ως αποδεικτικά μέσα στα άρθρα 339 και 432 επ.ΚΠολΔ. Κατά συνέπεια δεν θεωρούνται έγγραφα με την εν λόγω έννοια τα διαδικαστικά, στα οποία περιλαμβάνεται, εκτός άλλων, και η αγωγή της ενεστώσας δικής (ΑΠ 2081/2007, 2103/2007). Επομένως, ο πρώτος λόγος -κατά το δεύτερο μέρος του- του δικογράφου των προσθέτων, με τον οποίο, υπό την επίκληση του άρθρου 559 αριθ. 20 ΚΠολΔ., αποδίδεται στο Εφετείο η πλημμελία ότι παραμύρφοσε το περιεχόμενο της ένδικης αγωγής με το να δεχθεί γεγονότα προφανώς διαφορετικά από εκείνα που αναφέρονται σ' αυτή, είναι απαράδεκτος, διότι η αγωγή αποτελεί διαδικαστικό και όχι αποδεικτικό έγγραφο. Ο ίδιος λόγος κατά το πρώτο μέρος του, με τον οποίο υπό την επίκληση του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ., αποδίδεται στο Εφετείο η πλημμελία ότι με το να δεχθεί άλλη πραγματική βάση της αγωγής, δηλ. τη σωτηρη παράταση της ασφαλιστικής συμβάσεως αντί για την ανανέωση αυτής, έλαβε υπόψη πράγμα που δεν προτάθηκε και που είχε ουσιαστική επίδραση στην έκβαση της δικής, είναι απορριπτικός ως αλισιτελής, διότι ακόμη και με την εκδοχή αυτή η απόφαση ήχθη σε ορθό διατακτικό καθόσον η έννοια της αναρροίσεως στην προκειμένη περίπτωση ταυτίζεται με την έννοια της παρατάσεως.

4. Οι ερμηνευτικοί κανόνες των άρθρων 173 και 200 του ΑΚ, που εκκράζουν ερμηνευτικές αρχές, εφαρμόζονται σε κάθε περίπτωση κατά την οποία υπάρχει κενό στην ερμηνευόμενη σύμβαση ή αμφιβολία ως προς τις δηλώσεις βουλήσεως των συμβληθέντων. Εξάλλου, κατά τις διατάξεις των αριθ. 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ., ανείση επιτρέπεται αν παραβιήτηκαν, ενθός η εκ πλάγιου, οι ερμηνευτικοί ως άνω κανόνες του δικαιοπραξιών. Το δικαστήριο παραβιήτη τους ερμηνευτικούς αυτούς κανόνες όταν, καίτοι ανελέγκτος διαπιστώσει, έστω και έμμεσος, οι ερμηνευτικοί ως άνω κανόνες των δηλώσεως βουλήσεως των δικαιοπρακτούντων και εντεύθεν την ανάγκη συμπλήρωσης ή ερμηνείας τους, παραλείπει να προσφύγει, για τη συμπλήρωση ή ερμηνεία τους, στις διατάξεις των ως άνω άρθρων ή προσφεύγει στην εφαρμογή των διατάξεων αυτών και τη συμπλήρωση ή ερμηνεία της δικαιοπραξίας, καίτοι δεχεται, επίσης ανελέγκτος, ότι η δικαιοπραξία είναι πλήρης και σαφής και δεν έχει ανάγκη συμπλήρωσης ή ερμηνείας (ΑΠ 604/2011). Επομένως, ο τρίτος πρόσθετος, κατά το πρώτο και δεύτερο μέρος του, λόγος αναρροίσεως από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ., με τον οποίο προβάλλεται ενθός η εκ πλάγιου παραβίαση των ερμηνευτικών κανόνων των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, σχετικά με την ύπαρξη συμφωνίας των διαδίκων για σύνταξη της ένδικης συμβάσεως ασφαλίσεως, είναι αβάσιμος, ως στρηζόμενος σε εσφαλμένη προϋπόθεση, αφού το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση του, κατά την ανελέγκτη κρίση του, δε διαπιστώσει, έστω και έμμεσος, την ύπαρξη κενού ή αμφιβολίας στις δηλώσεις βουλήσεως των συμβληθέντων ως προς την προαναφερόμενη συμφωνία και επομένως δεν ήταν ανάγκη να προσφύγει στους ανωτέρω ερμηνευτικούς κανόνες. Ο ίδιος λόγος κατά το τρίτο μέρος του, με τον οποίο υπό την επίκληση του άρθρου 559 αριθ. 20 ΚΠολΔ., αποδίδεται στο Εφετείο η πλημμελία ότι

παραμύρφοσε το περιεχόμενο των από 8-11-2005 και 28-4-2006 τηλεμοινοτυπίων μηνυμάτων που απέστειλε η αναρροίσεως στην αναρροίβλητη, είναι απορριπτικός ως απαράδεκτος προχόντως διότι δεν προσκομίζονται τα έγγραφα αυτά ώστε να ελεγχθεί ποιο ήταν το περιεχόμενό τους. 5. Περαιτέρω, κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ., ανεπαρκής ή αντιφατική αιτιολογία, που έχει ως συνέπεια την ανείση για έλληνη νόμιμη βάσεως, υπάρχει όταν από το αιτιολογικό της αποφάσεως δεν προκύπτουν κατά τρόπο σαφή και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία σύμφωνα με το νόμο είναι αναγκαία για τη θεμελίωση του κανόνα δικαίου που εφαρμόσθηκε στη συγκεκριμένη περίπτωση, σε αντιδιαστολή με τις υπάρχουσες έλληινες αναγόμενες στην εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα στην ανάλυση, στάθμιση και αιτιολόγηση του πορίσματος που έχει εξαχθεί από αυτές, εφόσον τούτο εκτίθεται σαρώς (ΑΠ 1738/2008).

Εν προκειμένω με τον δεύτερο πρόσθετο λόγο αναρροίσεως η αναρροίσεως, επικαλούμενη το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ., αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση την πλημμελία ότι δεν έχει νόμιμη βάση διότι στερείται αιτιολογίας άλλως έχει αντιφατική αιτιολογία σε ζήτημα που ασκεί ουσιαστική επίδραση στην έκβαση της δικής και συγκεκριμένα όπως επί λέξει αναφέρει στο λόγο αυτό "αν και η αντίδικος α) δεν είχε υποχρέωση να μας αποζημιώσει σε περίπτωση επίτευξης του ασφαλιστικού κινδύνου επειδή δεν είχαμε καταβάλει τα ασφαλιστρα και δεν υπήρχε αντίθετη συμφωνία (δηλ. να υπάρχει κάλυψη χωρίς να καταβληθούν ασφαλιστρα) και β) είχε δικαίωμα καταγγελίας της σύμβασης και εντέλει δεν δεσμευόταν καθόλου από την μεταξύ μας υποτιθέμενη ασφαλιστική σύμβαση, παρόλα αυτά τα παραπάνω δεν είχαν ως αποτέλεσμα την ανυπαρξία ασφαλιστικής κάλυψης". Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, εφόσον η παρατιθέμενη ως άνω αιτιολογία του Εφετείου ότι η μη έγκυρη εξόφληση των ασφαλιστρού δεν θα είχε ως αποτέλεσμα την ανυπαρξία ασφαλιστικής κάλυψης της αναρροίσεως για τους κινδύνους που καλύπτονταν από τη σύμβαση, αλλά θα έδινε απλώς το δικαίωμα στην αναρροίβλητη είτε να αρνηθεί την καταβολή αποζημιώσεως, σε περίπτωση επίτευξης της ασφαλιστικής περιπτώσεως είτε να προτείνει σε συμφωνησιμότητα της οφειλόμενης αποζημιώσεως την οφειλή της αναρροίσεως από τα μη καταβληθέντα ασφαλιστρα, είτε να προβεί στην έγγραφη καταγγελία της συμβάσεως, αποτελούσε επαρκή και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογία ως προς το κρίσιμο ζήτημα της ισχύος της ένδικης συμβάσεως ασφαλίσεως. Κατ' ακολουθίαν, πρέπει να απορριφθεί η ένδικη αίτηση αναρροίσεως, να διαταχθεί η εισαγωγή του κατατεθέντος από την αναρροίσεως παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο και να καταδικαστεί αυτή ως ηττώμενη στα δικαστικά έξοδα της αναρροίβλητης (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ.), η οποία κατέθεσε προτίσεις.

#### ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτεται την από 19 Μαΐου 2015 αίτηση της Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία "...ΦΡΟΥΤΩΝ", για ανείση της υπ' αριθ. 871/2015 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Διατάσσεται την εισαγωγή του κατατεθέντος από την αναρροίσεως παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο και

Καταδικάζει την αναρροίσεως στα δικαστικά έξοδα της αναρροίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 13 Φεβρουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 17 Απριλίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ